

Anyamintákban szétáradva

*írnokból átvedlett levélnyomók
bélyegmetszők és kártyakészítők
az ördögös mesterséget űzők
fölöttébb gyanús társaságához
tartozva – mintha jobban kedvelném
a könyvnyomtatás előtti barnás
sötétbarnás színt a frissen vésett
nedvesen csillogó fatáblákról
mintha nem lenne semmi közöm a
régiek lószőrrel töltött sötét
kulimászos bőrlabdáihoz a
nyomdafesték illatához mintha
még nem száradt volna meg rajtam a
kencés, gyantás lámpakorom, mintha
még nem, sobasem turkáltam volna
címbetűk között szedőszekrények
betűrekeszeiben mintha nem
járt volna szedővas a kezemben
mintha még nem zártam volna ki sort
sem vakanyaggal*

*a sors könyvének
kefelevonatait lapozva
sörtágítóval fölszerelve
észrevétlenül, igen cselesen
a nagy hadvezért nagy vadvezérre –
kézirat nélkül is! – átjavítva
mintha még nem lennék nyomdaérett
mintha még mindig visszasírnám a
könyvmásoló műhelyek bosszúra
nyúlt árnyékait az évezredes
szóbeliségre épült kultúrát,
melyben egy-egy kiváló mesemondó
halálával könyvtárak égnek porig
mintha nem tudnám mit jelentene –
ötvösökkel, aranyművesekkel,
barangöntőkkel összekacsintva –
az anyamintákban szétáradó
betűfém fényében megmártózni
a betűmetszők korom-próbáin
elérzékenyülve mintha nem is
sejteném mekkorára nőhet a*

*nyomot bagyók oly esendő vágya
csak bambán bámulom a betűket
a levesben a betűk búsát törzsét,
a gondolkodás képiségén úszó,
azt megpecsételő betűk játékát
kavargását a nagy őslevesben
legcsonkamagyarabbá vált folyónk:
a zala tükrén*

*mintha nem gördült
volna át rajtam vándornyomdászok
kocsikereke mintha nem is a
déli végeken edződtem volna
ahol a kettészakított bánáság
egyik falujában: kumándon a
második világégés végén az
önmagukat fölszabadítóknak
nevező győztesek koporsóba
zárták s elföldelték a bibliát
azt hitték hogy eltemethetik a
könyvek könyvét: a hitet, a vallást
és ez után a temetés után
kapott szárnyra azon a környéken
az új szállóige: EMBER LEGYÉL,
NE KUMÁNDI!*

*manapság is egyre
számosabban temetnék a könyvet
az elképzelt világban ügyesen
tájékozódók közül – fújom a
betűket a levesben országok
rongya mögé bújva fülemben a
papírmalmok fáradt zajával a
bútorárubáz könyvespolcain
díszelgő szétnyithatatlan könyvek
cifra gerincére a sírkertek
szétnyitott kőkönyvére gondolva
a lapok tartósan összefűzött
fedéllel védett egységét nézve
föllumozhatnak becsukhatnak-e
a nyitott könyv lapjain sistergő
könny- vagy esőcseppekkel szétfolyva
megnyithatnak e bármit*

*a nyitott
kapukat oly elszántan döngetők*

Falban sír*

a székely apostol emlékére

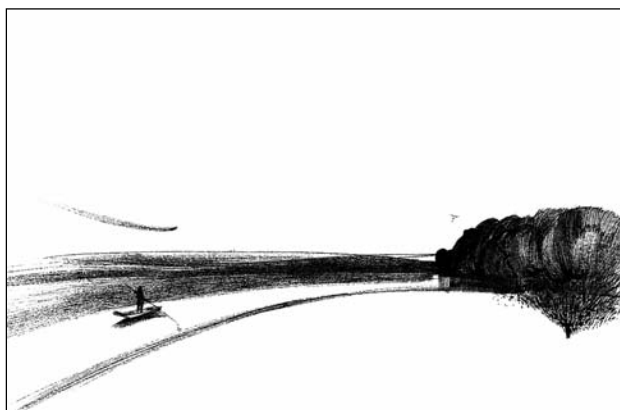
*kivetkőzött papként
kiapadó tartalékok
liszteszsákjainál
a szív malmát bajtó vér vad
áramában abol
papnak vagy költőnek lenni
ugyanazt jelenti
szép misét mondani értünk
malomkő-oltáron
áram nélkül számítógép
nélkül és képernyő
nélkül föltöltődni korunk
újabb szavainak
jegyzékéből is merített
papíron az érdes
halinakötésből házat
óh! magának hazát
kirágó moly ködös képe
hiába védtük és
csomagoltuk ütésálló
ölelő burkolatba a
bont sorskérdéseink
forró zsugoralagútját
is hiába járta
meg légpárnás fóliákkal
bélelt rekeszekben
hiába menekítettük
a reményt gyilkolók
elől már nem is létező
megdöntött királyság
képviselőjére fura
követségére csak
a képzeletbeli színes
buborékok fényét
lövöldözi eszelősen
falban sír nem akar
fülkesírba temetkezni
aki lezúduló
rögök zajához szokott rég
rögök robajához
vakolókanál és habarcs
cuppogása helyett
a rögfogók bódítása*

*előtt virtuális
díszátviratok és online
emlékbelyek előtt
a megszállók táncát
is önként kezdeményező
balottkozmetika
a buzgó önfelszámolás
kiteljesedése előtt*

*kivetkőzött papként
kiapadó tartalékok
liszteszsákjainál
a szív malmát hajtó vér vad
áramában abol
papnak vagy költőnek lenni
ugyanazt jelenti
szép misét mondani értünk
nárdus olajával
megkenni a kibantolt ügy
újrateremtését*

*székelyek székelye
öröm és ifjúság kékje
Mária gyászának
földerengő kékségében
boldként világít a
nap paténájából fölénk
emelt ostyád mostan*

*Elhangzott a Magyar Írószövetség Nyirő-émlékkonferenciáján,
2012. május 23-án

b.z. rajza